

РЕШЕНИЕ

№ 206

гр. Бургас, 30.01.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – БУРГАС, X ГРАЖДАНСКИ СЪСТАВ, в публично заседание на седемнадесети януари през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: **ДИМАНА Г. КИРЯЗОВА
ВЪЛКОВА**

при участието на секретаря **ИРИНА Т. МАНОЛОВА**
като разгледа докладваното от **ДИМАНА Г. КИРЯЗОВА ВЪЛКОВА**
Гражданско дело № 20222120103119 по описа за 2022 година
за да се произнесе, взе предвид следното:

Производството е образувано по повод предявената от „АМИГО ФИНАНС” ЕООД (с предишно наименование „МОГО БЪЛГАРИЯ“ ЕООД) против Е. Т. М. и допълнително уточнена искова молба, с която се моли да бъде прието за установено, че ответникът дължи на ищеца следните суми, които са част от предмета на заповед за изпълнение по чл. 410 от ГПК, издадена по ч.гр.д. № 8667/2021 г. по описа на БРС и които представляват неплатени задължения по сключен между страните Договор за финансов лизинг със задължително придобиване на собствеността № ***** от ***** г., а именно: 16,53 лв. – главница, представляваща неплатени лизингови вноски с падеж от 20.08.2019 г. до 16.10.2019 г., 0,13 лв. – неустойка за забавени плащания за периода 20.08.2019 г. – 16.10.2019 г., 240,54 лв. – неустойка за прекратяване на договора за лизинг по вина на лизингополучателя и 147,37 лв. – разходи за платен данък по чл. 52-61 от ЗМДТ за 2019 г., ведно със законната лихва, считано от датата на подаване на заявлението за издаване на заповед за изпълнение до окончателното изплащане на задължението, както и да бъде осъден ответника да заплати на ищеца сумата от 213,32 лв., представляваща възнаградителна лихва, дължима по горепосочения договор за периода 20.08.2019 г. – 16.10.2019 г., за която сума е било отказано издаване на заповед за изпълнение. Претендира се и осъждане на ответника да заплати направените от ищеца разходи в заповедното и в исковото производство. В исковата молба се твърди, че на ***** г. между страните е бил сключен горепосочения договор за финансов лизинг, в изпълнение на който ищецът - лизингодател е придобил собствеността върху посочения от ответника – лизингополучател лек автомобил и го е предоставил за ползване на лизингополучателя. Твърди се също така, че ответникът е платил първоначална вноска и разходи по смисъла на приложимите Общи условия, а размерът на

финансирането е бил 2 200 лв., като ответникът е поел задължение за заплащане на месечни вноски съгласно уговорен погасителен план, за срок от 84 месеца – до 20.02.2026 г. Заявено е, че последното извършено от ответника плащане по погасителния план е било на 24.07.2019 г., с което е погасена вноски № 5 с падеж 20.07.2019 г., след което той е преустановил плащанията, поради което договорът за лизинг е бил развален с отправено от лизингодателя до лизингополучателя писмено изявление, а на 15.10.2019 г. лизинговият актив е бил върнат във владение на лизингодателя. Ищецът твърди, че неплатени са останали вноски № 6, № 7 и частично вноски № 8 (пропорционално на дните на ползване), в общ размер от 229,85 лв., от които главница в размер на 16,53 лв. и възнаградителна лихва в размер на 213,32 лв. Ищецът счита, че на осн. чл. 15.1 от общите условия към договора ответникът му дължи неустойка в размер на 0,13 лв. с оглед допуснатата забава в плащанията на вноски № 6 и № 7 към 15.10.2019 г., на осн. чл. 15.5 от ОУ му дължи и неустойка за прекратяване на договора по вина на лизингополучателя в размер на 240,54 лв., а на осн. чл. 8.6, вр. чл. 8.7.4 от ОУ следва да му възстанови направените разходи за заплащане на данъци по чл. 52-61 от ЗМДТ за 2019 г. в общ размер от 147,55 лв. В съдебно заседание не се явява процесуален представител на ищеца, редовно призован, но с писмена молба е заявено поддържане на иска, ангажирани са доказателства.

Така предявеният установителен иск е с правно основание чл. 422, ал. 1 от ГПК, вр. чл. 79 от ЗЗД, чл. 86 и чл. 92 от ЗЗД, а осъдителният иск е с правно основание чл. 79 от ЗЗД, като същите са допустими.

В законоустановения срок по делото е постъпил отговор от особения представител на ответника, в който исковете са оспорени по основание и по размер. Оспорено е твърдението на ищеца, че ответникът е допуснал виновно неизпълнение на договорните си задължения, респ. че договорът е бил прекратен на посоченото в исковата молба основание, поради което се твърди, че ответникът не дължи заплащане на неустойка за предсрочно прекратяване на договора. Заявено е, че към датата на подаване на заявлението за издаване на заповед за изпълнение ответникът е заплатил всички дължими суми по прекратения договор за финансов лизинг. Твърди се също така, че липсват твърдения и доказателства дали уведомлението за прекратяване на договора за лизинг е било връчено на ответника. На следващо място се твърди, че посочените в това уведомление задължения са различни по вид и размер от претендираните в заповедното и в исковото производство, което предполага извършени последващи плащания от ответника, като вероятно част от платените от него суми са били отнесени неоснователно от лизингодателя за погасяване на задължения, които са били начислени без основание. Твърди се, че ответникът не дължи претендираната неустойка за прекратяване на договора за лизинг по вина на лизингополучателя както поради факта, че не са възникнали предпоставки за заплащане на такава неустойка, така и поради факта, че клаузата на чл. 15, ал. 5 от общите условия към договора, предвиждаща заплащане на неустойка в размер на три месечни лизингови вноски, е нищожна поради противоречие с добрите нрави, евентуално неустойката е прекомерна спрямо действително претърпените вреди, ако такива въобще са претърпени. В отговора също така е заявено, че реалният годишен процент на разходите по договора за лизинг е над 50 %, което е в нарушение на чл. 19, ал. 4 от ЗПК, като посоченият в договора ГПР в размер на 49,25 % не е реално приложението с оглед стойността на лизинга, броя на лизинговите вноски и общата сума за връщане, които формират ГПР около 55 %. Твърди се, че клаузите, в които са посочени лихвен процент от 41,16 % и ГПР от 49,25 % водят до целенасочена заблуда на потребителя относно действителните лихвен процент и ГПР по кредита, поради което са нищожни, включително и поради противоречие със закона – чл. 19, ал. 4 от ЗПК, поради което на осн. чл. 23 от ЗПК ответникът дължи само главницата. Оспорен е и искът в частта относно сумата от 147,37 лв., като се твърди, че не става ясно точно какъв вид данък представлява тя. Моли се исковете да бъдат отхвърлени и на ответника да бъдат присъдени направените съдебно-деловодни разноски. Особеният представител на ответника се явява в

съдебно заседание, поддържа отговора, не ангажира доказателства.

След преценка на събраните по делото доказателства, доводите на страните и разпоредбите на закона, съдът намира за установено от фактическа и правна страна следното:

Видно от приложеното ч.гр.д. № 8667/2021 г. по описа на БРС, на 16.12.2021 г. в полза „МОГО БЪЛГАРИЯ” ООД (с настоящо наименование „АМИГО ФИНАНС“ ЕООД е била издадена заповед за изпълнение по чл. 410 от ГПК против длъжника Е. Т. М. за сумата от общо 1 064,57 лв., дължима по Договор за финансов лизинг със задължително придобиване на собствеността № ***** от ***** г., от които: 16,53 лв. – неплатени падежирали лизингови вноски, дължими за периода от 20.08.2019 г. до 18.10.2019 г., 0,13 лв. – неустойка за забава на плащане на лизинговите вноски за същия период, 240,54 лв. – неустойка за прекратяване на договора по вина на лизингополучателя, 147,37 лв. – заплатен данък по чл. 52 и сл. от ЗМДТ за 2019 г. и 660 лв. – разходи за възстановяване на лизинговия актив на осн. чл. 14.4, вр. чл. 8.7.10 от Общите условия, ведно със законната лихва, считано от 30.11.2021 г. до окончателното плащане, както и сумите 21,29 лв. – разноси по делото за ДТ, съразмерно с уважената част от заявлението, и 50 лв. – юрисконсултско възнаграждение.

С разпореждане № 9623/16.12.2021 г. заявлението на „МОГО БЪЛГАРИЯ” ООД е било отхвърлено в частта, с която се иска издаване на заповед за изпълнение срещу Е. М. за сумата от 213,32 лв. – възнаградителна лихва за периода 20.08.2019 г. – 18.10.2019 г., дължима по горепосочения договор, като това разпореждане е било обжалвано пред БОС и е било потвърдено.

По делото е представено копие на Договор за финансов лизинг № ***** със задължително придобиване на собствеността, сключен на ***** г. между „МОГО БЪЛГАРИЯ” ЕООД (лизингодател) и Е. Т. М. (лизингополучател), с лизингов актив МПС „*****“ с рег. № *****, като договорът е сключен при следните параметри: цена на МПС – 2 800 лв.; стойност за лизинга – 2 800 лв.; първоначална вноска - 600 лв.; главница - 2 200 лв.; срок на лизинга – 84 месеца; лихвен процент – 41,16 %; общ разход по кредита по смисъла на ЗПК – 4 515 лв., представляващ лихва върху главницата; общо дължима сума от лизингополучателя – 6 715 лв.; годишен процент на разходите – 49,25 %, включващ лихва върху главницата; първоначални разходи, освен първоначалната вноска: 200 лв. – такса за приоритетно разглеждане и 120 лв. – разходи за регистрация на лизинговия актив в КАТ, включително държавна такса. В чл. 16 на договора за лизинг изрично е посочено, че към същия се прилагат общите условия към договори за финансов лизинг, сключвани от „МОГО БЪЛГАРИЯ“ ЕООД с физически лица-потребители, като с подписване на договора за лизинг лизингополучателят декларира, че е запознат с тях и ги приема изцяло. Договорът за лизинг е подписан от сключилите го лица, като автентичността на подписите им не е оспорена в хода на делото.

Към договора за лизинг е приложен и погасителен план, съгласно който лизингополучателят следва да заплати дължимите главница и договорна лихва на 84 бр.

месечни погасителни вноски, дължими през периода 20.03.2019 г. – 20.02.2026 г.

По делото са представени и общите условия към договори за финансов лизинг, сключвани от „МОГО БЪЛГАРИЯ“ ЕООД с физически лица – потребители, които са неразделна част от процесния договор.

В чл. 1.28 от общите условия (ОУ) е посочено, че годишният процент на разходите (ГПР) по договора включва лихва върху главницата, лихва по разсрочен ДДС, ако договорът предвижда такъв, както и премии по застраховка „Автокаска“, ако такава се предвижда като задължително условие за сключване на договора, и свързаните с нея такси за оглед на лизинговия актив. В настоящия случай от договора за лизинг е видно, че лизингополучателят не дължи заплащане на ДДС върху главницата, нито е налице задължение за него да сключи застраховка „Автокаска“, т.е. такива суми не участват при формиране на ГПР по договора.

Съгласно чл. 8.6 от ОУ лизингополучателят е длъжен да заплаща всички данъци, такси, мита, нотариални такси и други разноски във връзка с използването на лизинговия актив, а в чл. 8.7.4 от ОУ е предвидено, че лизингополучателят се задължава да възстанови на лизингодателя, в срок от 5 работни дни от издаване на счетоводен документ от последния, пълния размер на платените от лизингодателя данъци и/или такси в случай, че съгласно действащото законодателство при придобиване на лизинговия актив лизингодателят дължи данъци и/или такси и същите не са включени в стойността на лизинга.

Съгласно чл. 13.5.I от ОУ лизингодателят има право да прекрати договора в случай на забава от страна на лизингополучателя при плащането на дължими суми по договора с повече от 5 дни, като в чл. 13.6 е предвидено, че прекратяването се извършва с писмено уведомление от лизингодателя до лизингополучателя, без предизвестие, и договорът се счита за прекратен от датата, посочена в известието.

Съгласно чл. 15.1 от ОУ при забава на плащане на парично задължение от страна на лизингополучателя, лизингодателят има право на неустойка в размер на законната лихва върху неплатената в срок сума, за целия период на забава, а съгласно чл. 15.5 при прекратяване на договора по вина на лизингополучателя, последният дължи неустойка в размер на 3 лизингови вноски, изчислена въз основа на последните 3 лизингови вноски с настъпил падеж преди прекратяване на договора.

Като доказателство по делото е представено уведомление от 04.10.2019 г. за прекратяване на договора за лизинг, отправено от „МОГО БЪЛГАРИЯ“ ООД до Е. Т. М., с което последният е уведомен, че поради неизпълнение от негова страна на задължение за плащане на дължими суми и на осн. чл. 13.5 от ОУ дружеството - лизингодател прекратява сключения между тях договор за финансов лизинг № *****, считано от датата на получаване на уведомлението. В уведомлението също така е посочено, че към момента на изготвянето му лизингополучателят е дължал сума в общ размер от 1 208,45 лв., от които 307,73 лв. – дължими лизингови вноски, 0,18 лв. – неустойка за забава, 240,54 лв. - неустойка по чл. 15.5

от ОУ и 660 лв. – разходи за възстановяване на лизинговия актив. В края на уведомлението е налице подпис на лизингополучателя Е. М., с който е удостоверено, че същото му е било връчено, но не е посочено на коя дата е станало това. Представен е и приемо-предавателен протокол, удостоверяващ, че на 15.10.2019 г. лизингополучателят е върнал на лизингодателя лизинговия актив. Поради това и при липсата на доказателства за датата на връчване на писменото уведомление за прекратяване на договора за лизинг, за целите на настоящото производство следва да се приеме, че прекратяването на договора е настъпило най-късно на датата на предаване на лизинговия актив, т.е. на 15.10.2019 г.

По делото е представено платежно нареждане за платен от „МОГО БЪЛГАРИЯ“ ООД данък МПС за 2020 г., транш 2, но липсват доказателства, установяващи плащането от лизингодателя на дължимия за лизинговия актив данък за 2019 г., който е част от предмета на предявения установителен иск.

По делото е изготвена съдебно-счетоводна експертиза, съгласно която платените от ответника суми по процесния договор за финансов лизинг са в общ размер от 1 301,06 лв., като тази сума представлява сбор от извършени от него 6 плащания през периода ***** г. – 24.07.2019 г. Вещото лице е установило, че ответникът е платил от първа до пета лизингови вноски по погасителния план, а неплатени са останали 6-та вноска с падеж 20.08.2019 г., 7-ма вноска с падеж 20.09.2019 г. и част от 8-ма вноска – до 15.10.2019 г. (датата на връщане на лизинговия автомобил). В експертизата са изложени два варианта за дължимите от лизингополучателя суми: 1/ към 15.10.2019 г. – общо 197,73 лв., от които 197,60 лв. - лизингови вноски (в т.ч. главница 14,15 лв. и лихва 183,69 лв.) и 0,13 лв. - неустойка за забава, и 2/ към 16.10.2019 г. – общо 200,40 лв., от които 200,27 лв. - лизингови вноски (в т.ч. главница 14,35 лв. и лихва 185,93 лв.) и 0,13 лв. - неустойка за забава. Вещото лице също така е посочило, че дължимата на осн. чл. 15.5 от ОУ неустойка при прекратяване на договора по вина на лизингополучателя е в размер на 240,54 лв. В експертизата е посочено също така, че лизингодателят е платил дължимия данък МПС за лизинговия автомобил за 2019 г. в размер на 147,55 лв., за което е издал на ответника ф-ра № *****/19.07.2019 г., но същата не е заплатена. Вещото лице е установило, че след прекратяване на договора за лизинг ответникът не е извършвал плащания по него, а с извършените преди това плащания първо са били погасявани неустойка за забава, след това главница и накрая договорна лихва. В таблица вещото лице е отразило какви суми са били погасени с общо платените от ответника 1 301,06 лв. по договора за лизинг, а именно:

- на ***** г. ответникът е платил 920 лв., с които са били погасени 600 лв. – първоначална вноска, 200 лв. – такса приоритетно разглеждане и 120 лв. – разходи за регистрация на лизинговия актив в КАТ;
- на 22.03.2019 г. са платени 60,06 лв., с които са погасени 0,01 лв. – неустойка за забава, 4,72 лв. – главница и 55,33 лв. – договорна лихва;
- на 02.05.2019 г. са платени 52,00 лв., с които са погасени 0,02 лв. – неустойка за забава, 4,88 лв. – главница и 80,10 лв. – договорна лихва;
- на 21.06.2019 г. са платени 77,00 лв., с които са погасени 0,04 лв. – неустойка за

- забава, 5,05 лв. – главница и 71,91 лв. – договорна лихва;
- на 04.07.2019 г. са платени 79,00 лв., с които са погасени 0,02 лв. – неустойка за забава, 5,22 лв. – главница и 73,96 лв. – договорна лихва;
- на 24.07.2019 г. са платени 80,00 лв., с които са погасени 0,01 лв. – неустойка за забава, 5,40 лв. – главница и 74,59 лв. – договорна лихва.

Вещото лице е посочило, че реално приложеният по договора лихвен процент е равен на договорения в него лихвен процент и възлиза на 41,16 %. По отношение размера на ГПР вещото лице е предложило два варианта. В първия вариант вещото лице е изчислило ГПР по посочения в договора начин – включвайки като разход само лихвата по кредита и в този случай според вещото лице ГПР се равнява на 49,89 %. При втория вариант вещото лице е включило като разходи договорната лихва и посочените в договора първоначални разходи, които са на обща стойност 320 лв. (200 лв. - такса приоритетно разглеждане и 120 лв. – разходи за регистрация в КАТ), като при изчисляване на ГПР по този начин същият възлиза на 62,36 %. В експертизата е посочено също така, че в периода 16.10.2019 г. – 08.05.2020 г. процесният автомобил не е бил даван за ползване на други лица по договори, вкл. за лизинг, а на 08.05.2020 г. автомобилът е продаден на трето за спора физическо лице. Според вещото лице няма издадени разходни документи за извършени ремонти по процесния автомобил след прекратяване на договора за финансов лизинг с ответника, както и няма извършени от ответника плащания, които да са били отнесени от ищеца за погасяване на щети по автомобила. Така даденото от вещото лице заключение не е оспорено от страните по делото, поради което същото следва да бъде кредитирано.

При така събраните доказателства, съдът намира, че предявените искове са недоказани и неоснователни по следните съображения:

По делото се установи, че между страните е бил сключен договор за финансов лизинг със задължително придобиване на собствеността върху лизинговия актив, който договор попада в приложното поле на ЗПК на осн. чл. 3, ал. 3 от същия закон.

Установи се също така, че посоченият в договора ГПР е в размер на 49,25 %, като същият е формиран единствено от дължимата от лизингополучателя възнаградителна лихва по договора. Видно е обаче, че в договора (чл. 11) са предвидени и други разходи в тежест на лизингополучателя, а именно т.нар. „първоначални разходи“ – такса за приоритетно разглеждане в размер на 200 лв. и разходи за регистрация на лизинговия актив в КАТ, вкл. държавни такси – 120 лв., които реално са били платени от ответника. Тези „първоначални“ разходи обаче не са взети предвид от ищеца при изчисляване на посочения в договора размер на ГПР, а според съда същите представляват преки разходи за лизингополучателя и на осн. чл. 19, ал. 1 от ЗПК следва да бъдат включени в общите разходи по договора при изчисляване на ГПР.

Видно от експертизата, при изчисляване на ГПР по горния начин (чрез включване в разходите на дължимата от лизингополучателя договорна лихва и на посочените в договора първоначални разходи), същият възлиза на 62,36 %. Съдът намира, че в настоящия случай именно това е действителният размер на годишния процент на разходите по договора, като същият надвишава предвиденият в чл. 19, ал. 4 от ЗПК максимален размер. Така изчисленият от вещото лице действителен размер на ГПР се различава съществено от посочения в договора размер на ГПР, поради което съдът намира, че процесният договор не отговаря на изискването на чл. 11, ал. 1, т. 10 от ЗПК. С оглед на това и на осн. чл. 22 от ЗПК съдът намира, че процесният договор за финансов лизинг е недействителен и на осн.

чл. 23 от ЗПК потребителят дължи връщане само на чистата стойност на кредита, но не дължи лихви или други разходи по кредита.

В случая общата стойност на лизинга е била 2 800 лв., от които 600 лв. - първоначална вноска (платена от ответника с първото извършено от него плащане на сумата от 920 лв. на ***** г.) и 2 200 лв. – стойност на отпуснатия от ищеца кредит (видно от чл. 6 на договора за лизинг), като тази сума е дължима за целия период на договора, но предвид предсрочното му прекратяване и връщането на лизинговия актив на лизингодателя, което е станало на 15.10.2019 г., съдът намира, че към тази дата падежиралата главница е била в размер на 39,42 лв. (съгласно отговора на вещото лице на въпрос № 2 на ищеца - втори вариант), като ответникът не е дължал никакви други суми по договора, предвид неговата недействителност. Поради това и тъй като се установи, че ответникът е платил по договора общо 1 301,06 лв., с част от които е била погасена първоначалната вноска от 600 лв., съдът намира, че с остатъка от така платената сума, който е в размер на 701,06 лв., е била погасена изцяло и дължимата към датата на прекратяване на договора главница (39,42 лв.), съответно към настоящия момент не са налице никакви непогасени задължения на ответника, произтичащи от процесния договор.

Предвид горното, съдът намира, че ответникът не дължи на ищеца никакви суми по процесния договор за финансов лизинг, поради което предявените по делото установителен иск по чл. 422 от ГПК и осъдителен иск са неоснователни и следва да бъдат отхвърлени.

С оглед отхвърлянето на предявените искове, ответникът не дължи на ищеца никакви разноски по делото, включително по заповедното производство.

Мотивиран от гореизложеното, Бургаският районен съд

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ предявения от „АМИГО ФИНАНС“ ЕООД (с предишно наименование „МОГО БЪЛГАРИЯ“ ЕООД), ЕИК: ****, със седалище и адрес на управление гр. Б***, обл. В**, ул. ****, против Е. Т. М., ЕГН *****, от гр. К**, ул. ****, иск за приемане за установено, че ответникът дължи на ищеца следните суми, представляващи неплатени задължения по сключен между страните Договор за финансов лизинг със задължително придобиване на собствеността № *****/***** г., а именно: 16,53 лв. – главница, представляваща неплатени лизингови вноски с падеж от 20.08.2019 г. до 16.10.2019 г., 0,13 лв. – неустойка за забавени плащания за периода 20.08.2019 г. – 16.10.2019 г., 240,54 лв. – неустойка за прекратяване на договора за лизинг по вина на лизингополучателя и 147,37 лв. – разходи за платен данък по чл. 52-61 от ЗМДТ за 2019 г., ведно със законната лихва, считано от датата на подаване на заявлението за издаване на заповед за изпълнение до окончателното изплащане на задължението, които суми са част от предмета на Заповед № 3726/16.12.2020 г. за изпълнение на парично задължение по чл. 410 от ГПК, издадена по ч.гр.д. № 8667/2021 г. по описа на БРС.

ОТХВЪРЛЯ предявения от „АМИГО ФИНАНС“ ЕООД (с предишно наименование „МОГО БЪЛГАРИЯ“ ЕООД), ЕИК: ****, със седалище и адрес на управление гр. Б***, обл. В**, ул. *****, против Е. Т. М., ЕГН *****, от гр. К***, ул. ****, иск за осъждане на ответника да заплати на ищеца сумата от 213,32 лв., представляваща възнаградителна лихва по Договор за финансов лизинг със задължително придобиване на собствеността № *****/***** г., дължима за периода 20.08.2019 г. – 16.10.2019 г.

Решението подлежи на въззивно обжалване пред Окръжен съд – Бургас в двуседмичен срок от връчването му на страните.

Съдия при Районен съд – Бургас: _____